

— Ето, г. директоре. И учителѣтъ му подаде единъ листъ.

— Както се вижда — двѣтѣ момчета лече шесть недѣли не се явяватъ въ училище, а обикалятъ наоколо; и когато нѣкои отъ ученицитѣ имъ съобщятъ, че имъ се пишатъ отсъствия, — тѣ псуватъ и се подиграватъ съ тѣхъ. Казаха ми дори, че тѣ скжсали учебницитѣ си... Вънъ отъ това, противъ тѣхъ вече постѣпиха нѣколко заявления. По-голѣмиятъ отъ момчетата — какъ се казва, г. Задгорски?

— Петъръ Зафировъ.

— Струва ми се, че по-голѣмиятъ е най-голѣмиятъ пакостникъ и че той върши всичко. По думитѣ на самата имъ майка, двѣтѣ момчета вече шесть недѣли не сж се връщали въ кѣщи.

Между учителитѣ се чуха негодувания.

— Е, това вече е голѣма смѣлость, — забѣлѣза Ивановъ.

— Наистина, господа! Това вече надминава границата и разваля нашия училищенъ редъ. Единъ ученикъ се опиталъ на сила да довлѣче тѣзи момчета въ училище, и голѣмиятъ братъ му сцѣпилъ главата. Двамата пушатъ; не стига това, ами и двамата крадатъ посрѣдъ бѣлъ день. Напр., като минаватъ край нареденитѣ прѣдъ дюкянитѣ сандѣци съ портокали, ябълки или хлѣбъ — тѣ се награватъ и отвличатъ всичко, каквото имъ се падне. Дѣ прѣкарватъ нощѣта — единъ Богъ знае. Прѣди нѣколко дена единъ нощенъ стражаръ ги хваналъ прѣдъ една голѣма кѣща, дѣто се били сгушили на каменитѣ стѣлала. Тогава тѣ се нарекли съ чужди имена, казали, че били сираци; а когато той ги